

Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében! Ámen. Fcs, 2026. július 5. 1. Móz 12:1-4

Kegyelemből van üdvösségetek, a hit által, s ez nem töletek van, Isten ajándéka ez!

Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Új szakasz kezdődik 1. Mózes 12-nél. Az őstörténet a bábéli torony mítoszával lezárul, és az ősatyák történetei kezdődnek el. De ez a vágás csak a mi fejünkben alakult ki. Valójában nagyon is kapcsolódik a két szakasz egymáshoz. Sőt, azt gondolom, hogy valahol itt van a lényeg.

Hiszen az őstörténet mítoszai – a teremtés két történetét leszámítva – bukásról számolnak be. Mégis, mindegyik bukásból van kiút, valami szabadulás. Egyedül a bábéli torony története nem kap ilyen feloldást. Hanem azzal zárul, hogy nem érti meg az egyik ember a másikat, hogy szétszélednek a népek a világban, hogy idegenné lesznek egymásnak és Istennek.

S itt kezdődik Ábrahám története. Azzal indul, hogy Ábrahám kivonul ebből az idegen, széthullott világból. Menj el – mondja neki az Úr. Hagyd ott ezt a világot, ahol nem értik egymást az emberek. És te leszel áldás számukra is. Ábrahámiban találjuk a feloldását a bábéli történetnek.

Van egy másik történet. Sokban hasonlít Ábraháméhoz. Jézus útja. Neki is azt mondta az Úr: Menj el földedről, Atyád házából arra a földre, amelyet én mutatok neked. Őt is nagy néppé tette az Úr – nem természetes gyermekek révén, hanem a hit révén. És ő áldássá lett sokak számára. De míg Ábrahám nagy úr volt – ezt jelenti az Abrám név – Jézusnak nem adtak tiszteletet, hanem feláldozták, s így lett áldássá minden nép számára.

Erre hívta el Pétert is, akik mindent otthagyva követték Jézust. Megint ez a kifejezés: mindent otthagyva – gazdaságot, családi házat, biztonságot – hogy emberhalásszá legyenek. Azaz embereket gyűjtsenek Istenhez.

Ennyi hát az igei előzményünk. Itt vagyunk. Mert a világ nem változott: ma sem érti az egyik nép a másikat, az egyik ember a másikat. Ma is a szétszakadozottság, az elidegenedés, az atomizálódás kényszerpályáin mozog a világ. Tele sértődöttséggel, alkalmatlanok a megértésre, gyakran vallási köntösbe öltöztetett kirekesztés folyik, amikor elhatárolódik az egyik ember a másiktól. Megítélik egymást leírt gondolataik miatt, pártállásuk miatt, zenei stílusuk miatt.

Az Úr pedig megszólít minket: menj el ebből a megszokott közegből. Hagyd fel ezeket a világi pályákat, „Legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérszeretők, könyörületesek, alázatosak” (1. Pt 3:8). Akik áldást örököltetek, akik Jézus áldását magatokon hordozzátok, ne hasonuljatok a világhoz, hanem építsétek a testvéri közösséget az emberek között. Hiszen arra hívtatok el, hogy áldássá legyetek minden nép számára.

Az Úr megszólít: emberhalász leszel. S persze nem mindenki lesz Péter, aki kiállt a sokaság elé, és beszélt Jézusról. A bizonyágtétel, amire elhívott az Úr, legtöbb esetben éppen csak ennyi: észrevenni a rászorulót, helyén kezelni indulatainkat, megérteni a másként gondolkodót.

Az Úr megszólított. Azzal, ahogyan Ábrahámot elhívta – elhív minket is. A karosszékből keljenek most fel – hangzott a tv torna dala. Hogy lépjünk ki a komfortzónánkból, a semlegességből, a „nem az én dolgom” passzivitásából ugyanúgy, mint a „nekem mindenben igazam van”, „csak úgy lehet jó, ahogy én látom” magabiztosságából. Keljünk fel a karosszékből, mert küldetésünk van: a felborult rendben mutassunk kiutat. Amikor azok, akik a bűnben, az elveszettségben, a törékenységben egybe vagyunk zárva, meglátjuk, hogy a kegyelemben is, a bűnbocsánat örömeiben is, a krisztusi szabadságban is összetartozunk. Megértjük egymást – mert Krisztus értünk elhagyta az Atyai házat, és elindult arra a földre, amelyet az Atya mutatott neki, hogy áldássá legyen minden nép számára. Ámen.